

vendende, næsten daglig begivenhed her i salen.

Med hensyn til fødevareredegørelsen mener vi i Det Radikale Venstre, at det helhedssyn omkring forbrugerinteresser, der kommer til udtryk i redegørelsen, er rigtigt. Redegørelsen lægger op til et produktionssystem, der bliver betragtet som et hele, og forbrugeren bliver sat i centrum. Det gamle udtryk »fra jord til bord« er stadig væk godt i denne her sammenhæng. Det var den samme tanke, der lå i, at Landbrugsmi-
nisteriet for et år siden blev omdøbt til Fødeva-
reministeriet, og der lægges med redegørelsen op til, at vi samtidig får en lovmæssig udfyl-
ning, der følger op på de ting.

Alligevel synes vi, der er mange løse ender, der skal føres sammen, før fødevareredegørel-
sens målsætninger om, at alt kommer til at spil-
le sammen, går op i en højere enhed, for rede-
gørelsen handler også om noget andet. Den
handler om producenterne, om kontrollen med
dem, om eksporten, om globale handelsforhold
og bindinger, om beskæftigelse i fødevarerindu-
strien og primærerhvervet og ikke mindst om
de eksportindtægter fra fødevarerindustrien, der
spiller en meget betydelig rolle for betalings-
balanceoverskuddet.

Sammenhængen mellem mål og midler i
fødevarerpolitikken er derfor ikke så enkel, som
det ved første øjekast ser ud til. I det at skaffe
forbrugerne sunde og gode fødevarer, samtidig
med at erhvervets interesser, beskæftigelsen og
handelsbalancen bliver tilgodeset, ligger der
nogle indbyrdes modsætningsfyldte forhold,
som vi mener bør løses ved nogle langsigtede
strategier. Jeg vil derfor på mit partis vegne
gøre rede for de principper og ønsker, vi har til
den fremtidige fødevarerpolitik, som er rede-
gørelsens egentlige ærinde.

Vi ønsker at understøtte og medvirke til
fremstilling af fødevarer af ubestridelig kvalitet
under bæredygtige miljømæssige og dyrevelfæ-
rdsmæssige produktionsbetingelser, idet vi
mener, at rene fødevarer og fødevarerikkerhe-
den starter hos primærproducenterne. Det er
vores opfattelse, at sådanne produktionsformer
vil fremme erhvervenes rentabilitet og konkur-
renceevne. Det skal jeg uddybe senere. Samti-
dig mener vi, at det vil have en gavnlig effekt
på forbrugersikkerheden. Når udgangspunktet
er forbrugerne, og det er det jo her, er det i høj
grad fødevarerikkerheden, der skal sættes lys
på. Derfor kommer vi ikke uden om, at visse af
de produktionsformer, vi i dag kender i det

industrialiserede landbrug, antagelig kan have
sygdomsfremkaldende effekter på dyrene. Der-
for lægges der i redegørelsen også op til en
stramning af dyrevelfærdskravene, ikke blot
hvad angår svineproduktionen, men også fjer-
kræproduktionen er i søgelyset.

Man kan ikke sige, at salmonellahandlings-
planen har været nogen ubetinget succes, uan-
set hvor mange penge der er stoppet i den, og
vi er derfor meget tilfredse med, at der lægges
op til en mærkningsordning, der direkte kan
fortælle forbrugerne, at her er der kyllinger eller
æg, der kommer fra garanteret salmonellafr
besætninger.

Fødevarerikkerhed for os er også et nej til
antibiotiske vækstfremmere. Så enkelt er det.
Det er og bliver et dansk initiativ – og vi synes,
det er flot – der har fået EU til at forbyde to
vækstfremmere, Avoparcin og den, som jeg
ikke kan huske hvad hedder, og på den led
synes vi, det er godt at understrege, at et lille
land kan have indflydelse i det store forum dér.

Vi vil også gerne fremføre, at vi har arbejdet
aktivt for at få indført den afgift på vækstfrem-
mere, som nu også bliver til noget. Det har vi
ikke fået nogen tak for i erhvervet. De mener,
det er uretfærdigt. Vi mener, det er helt rigtigt,
hvis det er forbrugeren, der skal i centrum her.

Det er klart, at ingen i EU kan gå ind for hor-
monbøffer, selv om man strides på livet løs
med USA om det her. På samme måde har vi
det med tilsætningsstoffer. Er de tilsat fødeva-
rerne af hensyn til producenterne eller af hen-
syn til forbrugerne? Svaret er antagelig, at der
er en række tilsætningsstoffer, der er tilsat alene
for at gøre varerne indbydende og lækre at se
på, tage op og købe. Der er tænkt mindre på,
hvad tilsætningsstofferne gør ved de menne-
sker, der bagefter spiser produkterne. Lidt
polemisk kunne man spørge: Hvorfor er det
ikke et fødevarerpolitisk mål i sig selv at højne
fødevarerikkerheden i stedet for at beskytte pro-
ducenterne ret til at producere af ringe kvali-
tet? Jeg tænker f.eks. her på billige pølser i pla-
stictarme med højt usundt fedtindhold og kun-
stige tilsætningsstoffer. De kan købes billigt,
men de er heller ikke mere værd.

Kun på få udvalgte områder fastholder man
en tæt lovmæssig fødevareregulering, mens den
allerstørste del af fødevarerproduktionen er
overladt til markedet, dvs. producenterne. Der-
for er det også så vigtigt, at mærkningsordnin-
gerne i fremtiden vil udvikle sig sådan, at for-